

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

16 IULIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 29 (701) † ANUL XIV

IERTARE ȘI VINDECARE PRIN CREDINȚĂ

Duminica a 6-a după Rusalii; vindecarea slăbănogului

Multe fapte minunate a săvârșit Mântuitorul Iisus Hristos în orașul Capernaum, așezat pe malul lacului Ghenizaret în Galileea și mult a fost legat sufletește de locuitorii acestuia, încât Sfinții Evangheliști au numit Capernaumul „Cetatea Sa”. O astfel de minune a fost vindecarea sufletească și trupească a unui om slăbănog, adus în fața Mântuitorului pe patul său de suferință de către 4 semeni de-ai săi, oameni plini de credință și având un exemplar și binecuvântat curaj în a-l ajuta pe cel suferind. Gestul și credința lor, precum și starea jalnică a bolnavului au impresionat atât de mult pe Mântuitorul, încât fără nici un alt dialog S-a adresat direct slăbănogului zicând: „*Îndrăznește fiule, iertate sunt păcatele tale*” (Matei 9, 2). Se dezvăluie aici, în aceste cuvinte, taina vieții aceluia slăbănog, dar și ordinea, rânduiala vindecării acestuia. Hristos îl vindecă întâi la suflet, iertându-i ca un Dumnezeu păcatele, arătând că la rădăcina bolii sale trupești stătea o boală mai grea, cea a păcatelor săvârșite, care-i țineau sufletul robit. Mai de preț era deci iertarea păcatelor sau ridicarea lui din slăbănogirea adusă de păcat sufletului, fapt care, a adus cu sine și neputința trupului, ajuns țintuit pe o targă a durerii și suferinței, de pe urma păcatelor săvârșite până atunci. De aceea, era nevoie de darul iertării păcatelor dat doar de Dumnezeu și de repunerea prin iertare a celui bolnav în starea firească de fiu al lui Dumnezeu prin har. De fapt chiar Mântuitorul se adresează slăbănogului zicând: „*Îndrăznește fiule*”, ți se iartă păcatele, și apoi ți se va da tot de la Dumnezeu și vindecarea neputinciosului tău trup. A dăruit întâi Hristos-Dumnezeu ceea ce era cu neputință să dea un om, adică iertarea și vindecarea de păcate a sufletului; apoi a urmat și tămăduirea trupului, ridicând pe cel bolnav de pe patul suferinței. Și a făcut așa pentru a mostra pe cărturarii prezenți care căteau în fața faptei săvârșite de Hristos și nu credeau în dumnezeirea Sa. Astfel i-a zis slăbănogului în fața tuturor, răsplătind deopotrivă și credința celor care l-au purtat și l-au adus în fața Sa: „*Ridică-te, ia-ți patul și du-te la casa ta*” (Matei 9, 6). Și îndată cel bolnav s-a ridicat, pe deplin vindecat și s-a dus la casa sa. Văzând minunea care s-a săvârșit, mulțimea a dat slavă lui Dumnezeu, deși nici ei nu au înțeles și nu s-au

convins pe deplin că Hristos, Doctorul cel milostiv, nu este doar Fiul Omului, ci și Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. Iisus Hristos însuși a lăsat în Biserica Sa, apostolilor și urmașilor lor aleși, chemați și rânduiți de El în slujirea celor sfinte, harul și puterea de-a ierta păcatele, de-a dezlega și lega cele săvârșite de oameni, de-a tămădui și vindeca toată boala și suferința, prin credință, post, rugăciune și fapte milostive. Această lucrare se împlinește mai ales prin Taina Spovedaniei și a Sfântului Maslu, săvârșite în Biserică, locul sigur al vindecării, ridicării și mântuirii noastre. La fel, exemplul celor patru care cu credință l-au adus pe slăbănog în fața Mântuitorului spre a fi vindecat, să fie și pentru noi toți, un viu îndemn, spre a fi aproape de cei aflați în suferință, în singurătate și încercați de necazurile vieții, implicându-ne așa cum face biserica noastră, prin acțiuni caritabile, umanitare și de asistență socială, pentru a le alina durerile, a-i întări în credință și a-i aduce la Hristos.

SFÂNTUL ILIE TESVITEANUL, PROOROCUL DE FOC

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul s-a născut în Galaad, în vecinătatea Arabiei și a orașului Tesvi, de aceea s-a numit și „Tevsiteanul”. Era din seminția lui Aaron. Tatăl său, pe nume Sovac, a văzut la nașterea fiului său niște oameni îmbrăcați în haine albe care îl înconjura cu flăcări de foc pe Ilie și i-au dat să mănânce o flăcăre, ca simbol al râvnei pentru Dumnezeu, ce l-a mistuit toată viața sa. Lucrarea sa de proroc și-a făcut-o în timpul regelui Ahab în Regatul de Nord. Căci, aflând de fărâdelegile săvârșite de regina Izabela în Israel, de închinarea la idoli și de prigonirea prorocilor, Sfântul Ilie duce o aprigă și directă luptă cu regele Ahab pentru apărarea dreptei credințe a poporului, care, luând exemplul mai marilor săi, alunecase în păgânism și idolatrie. Pentru a întoarce poporul la Dumnezeu și a-l face să se căiască, Sfântul Ilie se roagă să vină o secetă

umplită. Ruga Sfântului este ascultată, iar Regele Ahab îl alungă pe proroc. Acesta se ascunde în valea pâraului Kerrith din fața Iordanului. Fapt minunat, corbii îl hrănesc, iar setea și-o potolește cu apă din pârau. Dar pentru că și acesta a secăt din pricina secetei, Dumnezeu îi poruncește să meargă în Sarepta Sidonului, unde va fi hrănit de o văduvă. O găsește pe aceasta la poarta orașului, adunând vreascuri. Femeia era atât de săracă, încât nu mai avea decât o mână de făină și puțin ulei. O minune se întâmplă, căci rugându-o pe femeie să-l hrănească și pe el, îi făgăduiește că nu se vor termina din cămara ei făina și uleiul până la venirea ploii. Ceea ce s-a și întâmplat. Dar femeia va fi cuprinsă de o mare deznădejde atunci când unicul ei copil se îmbolnăvește și moare. Văzând durerea văduvei, prorocul Ilie se roagă lui Dumnezeu, suflă de trei ori asupra copilului, iar Dumnezeu, pentru rugăciunile sfântului, învie copilul. Pentru că toate roadele pământului pieriseră, iar oamenii și animalele erau în pericol de moarte, Dumnezeu s-a milostivit de popor și i-a poruncit lui Ilie să meargă la Ahab și să-i arate că toate aceste necazuri s-au întâmplat din voia Sa. Pentru a-i dovedi regelui că Dumnezeu cel adevărat este numai Cel propovăduit de el, Sfântul Ilie i-a cerut să-i adune pe Muntele Carmel pe toți slujitorii lui Baal în număr de 450 și să se facă două altare de jertfă. Atât ei, cât și Sfântul Ilie să se roage ca jertfa să se aprinde singură, ca să se vadă care este slujitorul adevăratului Dumnezeu. Trei zile s-au rugat idolului Baal slujitorii păgâni, dar fără folos. După trei zile, Sfântul Ilie a zidit un jertfelnic din 12 pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, a așezat un vițel pe altar, și rugându-se, Dumnezeu a trimis foc din cer și a mistuit toată jertfa. Văzând minunea, poporul s-a întors la Dumnezeu, iar slujitorii lui Baal au fost uciși. Iar când Ilie a simțit că nu mai are mult de trăit, și-a ales ca urmaș al său pe Elisei. Pe când cei doi mergeau pe drum și vorbeau, deodată a apărut o căruță de foc cu cai de foc, care, despărțindu-i unul de celălalt, l-a luat pe Sfântul Ilie la cer cu trupul. Despre Sfântul proroc Ilie, Sfânta Scriptură spune că a apărut alături de Moise pe Muntele Tabor la Schimbarea la Față a Domnului, apoi, împreună cu Enoh vor fi martori înainte de sfârșitul lumii, îndemnând toată lumea la pocăință.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este smerenia ?

Răspuns: Este foarte greu să dea cineva o definiție a smereniei, căci aceasta constituie o comoară a cărei valoare nu poate fi prețuită deloc prin cuvinte, așa cum spune Sfântul Ioan Scărarul. De aceea, el însuși definește smerenia ca harul sufletului fără nume, har care poate să primească numele doar de la cei care au încercat-o practic. Este vorba, spune el, despre o bogăție negrăită, denumirea Domnului și darul Domnului care a grăit: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29). Smerenia autentică și ireproșabilă se naște din pocăința sinceră și continuă. Trei sunt principalele trăsături ale smereniei adevărate: a primi omul cu bucurie orice jignire, umilință și disprețuire, în al doilea rând, a nu se mânia niciodată, iar în al treilea rând, a nu crede că are vreo virtute, chiar dacă are multe, nici că face vreun bine, chiar dacă face nenumărate.

Întrebare: De ce trebuie să avem smerenie?

Răspuns: Pentru că nu există absolut niciun motiv ca să avem mândrie. Pentru ce să ne lăudăm? Toate bunurile pe care le avem, atât cele materiale, cât și cele duhovnicești, le datorăm Domnului, de vreme ce, așa cum spune Sfântul apostol Iacov, „Toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit de sus este” (Iacov 1, 17). „Ce ai care să nu fi primit?” ne întrebă Apostolul Pavel. „Și de vreme ce ai primit de la Dumnezeu, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai fi primit?! (1 Corinteni 4, 7) Deci primul motiv pentru care nu putem să fim decât smeriți este conștiința noastră că toate vin de la Dumnezeu și că întreaga noastră viață depinde de Dumnezeu. Există însă și un al doilea motiv: sentimentul păcătoșeniei noastre. Pentru că, așa cum spune din nou Sfântul Iacov: „Toți facem multe greșeli” (Iacov 3, 2) prin care îl întristăm pe Domnul. Și Sfântul Ioan grăiește: „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi” (1 Ioan 1, 8). Deci, văzând păcatele noastre și pocăindu-ne în chip sincer pentru acestea, nu ne vom însuși smerenia?

Întrebare: Putem să ne rugăm în timp ce muncim?

Răspuns: Putem și chiar trebuie să ne rugăm. Ce facem de obicei în vreme ce lucrăm? Spunem cuvinte deșarte, îi batjocorim și osândim pe semenii noștri, cântăm, câteodată ne și certăm cu colegii sau rudeniile noastre. Deseori, la locul de muncă facem atâta gălăgie, încât crezi că întreaga lume s-a pus la taifas. Toată această gălăgie, chiar dacă nu împiedică lucrarea, fără îndoială nu folosește sufletului. Cine n-ar fi de acord că este mai bine să ne rugăm decât să spunem cuvinte deșarte sau păcătoase? De exemplu, începându-ți lucrarea ta, să spui în gând sau și cu glas tare: „Doamne, binecuvântează munca mea, dă-mi putere și ajută-mă s-o închei cu bucurie!” Cât timp lucrezi, repetă o scurtă rugăciune: „Doamne miluiește!”. Văzând lucrarea ta că merge bine, spune: „Slavă Ție, Doamne!”. Dându-ți seama că lucrurile nu merg bine, roagă-te: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu și toți sfinții, rugați-vă pentru mine!”. Dacă te războiesc gândurile rele, fă-ți cruce zicând: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 19 iulie	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica Sf. Ilie
Joi 20 iulie	7 ⁰⁰ – 10 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Vineri 21 iulie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 22 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	15 ⁰⁰	Cateheză pentru copii
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 23 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Mistreții

Era un sat mereu atacat de mistreți. Sătenii au încercat diferite moduri de a-i vâna și a-i îndepărta, dar fără reușită. Într-o zi, a venit un înțelept și le-a spus sătenilor să-și adune mâncarea din toate gospodăriile și să o pună în mijlocul unui câmp gol. Ei au ascultat sfatul și au văzut sute de mistreți apropiindu-se de locul unde au depozitat aceștia mâncarea. Mistreții au fost îngrijorați la început, dar odată ce au luat o înghițitură, au prins curaj și s-au întors în zilele următoare. În fiecare zi sătenii puneau tot mai multa mâncare, iar mistreții veneau acolo să mănânce. După un timp înțeleptul le-a spus oamenilor să ridice 4 stâlpi mari în colțurile câmpului. Mistreții erau prea ocupați să mănânce și n-au observat. După câteva săptămâni mistreții deja aveau obiceiul de a veni să mănânce mâncarea pusă de săteni. Înțeleptul a pus apoi oamenii să împrejmuiască cu un gard câmpul și să facă apoi o poartă mare pe unde să poată intra mistreții să mănânce. În cele din urmă, sătenii au reușit să facă gardul și au închis poarta prinzând înăuntru mistreții. Mistreții fuseseră învinși la final. **Morala** - Obiceiurile pot fi dezvoltate cu ușurința și dificil de descotorosit. Majoritatea dintre noi suntem asemeni mistreților, deoarece devenim la fel de încrezători în ocupațiile și afacerile noastre, dar nu ne dăm seama că într-un fel sau altul cădem și noi în capcană. Căutam mai mult siguranța decât libertatea.

Fără să faci nimic

Un corb stătea într-un copac fără să facă nimic. Un iepure îl vede și-l întreabă: „Pot să stau și eu ca tine fără să fac nimic toată ziua?” Corbul răspunde: „Desigur, de ce nu?” Și așa iepurele se așează sub copac și se puse pe dormit. Dintr-o dată apare o vulpe. Se aruncă asupra iepurei și-l mănâncă. **Morala** - Ca să stai fără să faci nimic, trebuie să fii așezat sus, foarte sus.

Copacul din deșert

Un copac creștea stingher în nisipul fierbinte al deșertului. Nisipul fierbinte și aspru îi acoperea o bună parte din trunchi. Soarele reușise să îi ardă coroana. Cu toate acestea, copacul continua să supraviețuiască în deșert. Într-o zi un șoim trecea în zbor deasupra deșertului. Pasărea a zărit copacul și așa a venit și s-a așezat pe ramurile lui. Șoimul s-a uitat împrejur și îi spune copacului.

– Ești un copac tare ciudat. De ce continui să trăiești în mijlocul acestui deșert fierbinte unde nimic altceva nu mai trăiește? Cine are nevoie de tine?

– Tu, răspunde copacul.

– Eu? întreabă surprins, șoimul. Nu am nevoie de tine!

– Da, tu, doar nu eu, spuse copacul. Ar fi trebuit să stai pe nisipul fierbinte. Șoimul s-a gândit puțin și i-a dat dreptate copacului. Dacă nu era copacul, s-ar fi simțit singur și inutil în deșertul imens.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

